

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 39.

V Ljubljani, v petek 18. februvarija 1887.

Letnik XV.

Windhorstov govor.

(Konec.)

Kdor bi se pa o tem hotel natančneje podučiti, temu bi priporočil, da naj bere poročilo, ki ga je sestavil naš tovariš baron Hyene o razpravah vojaške komisije državnega zbora. Kdor nima časa, tega dolgega poročila brati, bere naj govor prav tega poslanca, ki ga je imel v Vratislavi. Vse gospode, ki tukaj časnikarstvo zastopajo, pa prosim, da naj ukrenejo, da se bo tisti govor od besede do besede ponatisnil in se razdelil križem svetá. Nobeno razlaganje Vam ne bo stvari tako pojasnilo, kakor to. Jaz Vas opozorujem na oba dela, ker se je njun spisovatelj vdeležil vseh treh poslednjih vojsk, ker je bil več let član velikega generalštaba in na vsak način več o tem razume, kakor pa tisti bahači, ki po nasprotniških listih kričé.

Še na nekaj moram Vas prav posebno opozoriti. Državni zbor se ne bo le zaradi tega izvolil, da reši vojaške predloge; temveč se bo izvolil za tri leta, da izvrši vse, kar mu je po postavnem potu naloga. Vsi načrti, o katerih je govorjenje, pridejo pred bodoči državni zbor; ogromno je število nalog, ki ga čakajo.

Pred vsem se mu bo pa pečati z odpravo hudih izjemnih postav, ki nam niso na čast. Za tem se bo moral pečati s finančnimi zadevami, da tiste v red spravi in da določi tiste davke, ki bodo, na mojo žalost, potrebni za pokritje primanjkljajev, kateri bodo vsled pomnoženja vojaštva še zdatno večji postali. Pri teh razpravah stopili bodo zopet monopol v prvo vrsto. O tem menda ne bo nihče dvomil, kdor je le količkaj čital minule razprave. Dandanes se sploh ugovarja, ker se vé, da so volilci gledé te točke najbolj občutljivi.

Toraj, gospóda moja, pozor, kdor noče monopol! Jako važne naloge čakajo nas na socialnem polji. Tu smo še le ledino preorali in nas najimenitnejše delo še čaka. V centumski stranki smo vse storili, kar je bilo v naši moči, da bi napravili postave, ktere bi delavcem težavni položaj zboljšale. Prav posebno smo pa še priporočali postavo na varstvo delavcev, ktera naj bi varovala žene in otroke, da bi se z delom ne preobkladali in ktera bi delavcu tudi toliko oddihljeja dovoljevala, da bi lahko Bogu služil in se nekoliko pokratkočasil. Dosedaj nam naš trud ni obveljal, ker nismo dobili zadostne podpore. Vlada se jako počasi dalje pomika, stranke pa večinoma prav nič. Hrbet so nam pri tem naporu obrnili tudi narodno-liberalci, ktere je Bismark kot svoje ljubljence zopet pod svoje krilo vzel. Te naj si delavci ob volitvah posebno dobro zapazijo. Če sedaj ne pride nič delavcem prijaznih mož v državni zbor, tudi v bodočem zboru ne bo sadú za delavce. Dalje smo se tudi za rokodelce prav toplo poganjali, kakor smo se le mogli, toda tudi tukaj gré iz ravno tistih vzrokov prav počasi. Rokodelci, kterim je na tem ležeče, da bi se njihove koristi v državnem zboru pospeševale, naj pomislijo, da morajo pri sedanjih volitvah take ljudi voliti, ki bodo pri volji njihove koristi zastopati in pospeševati. Nič se jim ni treba bati zaradi tega. Le dobro naj premislijo, da bodo prav tisti ljudje, ktere bodo zaradi septenata volili, tudi o rokodelski osodi določevali.

Sedaj pa vprašam: ali bodo možje, ki sedaj na Porenskem na novo kandidirajo, v primeri s sta-

rimi zastopniki v centru, morda več storili v državnem zboru? Kakor položaj kaže, ne bodo mogli najbrž nič več storiti, kakor kar bo storila vlada sama. Za to jih pač ne potrebujete. Novi kandidatje poreski, ktere je že g. dr. Kardauns tako spretno opisal, so skoraj da že premodri, prav zato pa tudi preneumni.

Pozná se, da je spomin na kulturni boj dandanes na Porenskem še tako močan, da si frama-sonov naravnost vendar še nihče ne upa za kandidatje vsiljevati. Za to so se morali pa za sedaj ultramontanski deželni svetniki in drugi uradniki kandidaturam podvreči, da bo vlada potem lahko rekla: „Gospodje stojé popolnoma na stališču centru, le gledé septenata se ne strinjajo z njim“. Gospóda moja, če se centrum odpravi, kje pa so potem njegova tla? Če bodo le-ti gospodje, kterih osebnosti se nočem nikakor dotikati, kajti mnogo jih poznam osebno, da so jako časti vredni gospodje, izvoljeni in ne vstopijo v centrum, bo to centrum oslabele, če ga ne bo še celó vničilo; izvoljenci se bodo pa na vse vetrove razkadili, največ bi jih pristopilo k prosto-konservativcem, nekteri k nemško-konservativcem, zopet drugi stali bi med tema dvema obema, kakor osel med dvema kupoma sena, ne vedoč, kam naj bi se obrnili. Tukaj ni nič pravega, nič trdnega. Kaj se pa to pravi, če katoliki nimajo trdne podlage in zveze v parlamentu, videli smo pred ustanovo centrum-stranke. Kar zgubé se med drugimi, in nimajo nobene veljave. Če se ne pokažemo trdno zvezani, in za vsak slučaj jako odločni, tudi nimamo nobene veljave, kajti v manjšini smo. Manjšine imajo le tedaj kaj pomena, kedar so trdno sklenjene in zedinjene.

V to zvezo spodobijo se toraj ljudje, ki so samostojni in neodvisni, kterim se ni treba ozirati ne gor in ne dol. Kdor v centrum vstopi mora se koristim tega svetá odpovedati. Nad vratmi naše posvetovalnice moralo bi stati zapisano: Tu preneha nada in napor. Mož, ki je član centrumov, se mora iz lastne moči vzdržati. Rečem Vam, da je jako prijetna zavest, sam svoj gospod biti! In to, hvala Bogu, je na Nemškem še mogoče, ne da bi moral človek iz državnih jasli zobati. Sedaj pa poglejte, koliko bo takih neodvisnih gospodov iz novega voljenih. Še enkrat Vam ponavljam, da so pošteni možje in brez dvoma tudi dobri katoličani; toda kandidature niso sprejeli iz proste volje, temveč so jo morali, ker se jim je tako ukazalo. Le-ti sedaj pravijo, da se hočejo postaviti na centumsko stališče, v centrum pa nečejo vstopiti. Kaj mi taki možje koristijo? Ne, gospóda moja, tako zvito stopanje na Porenskem tudi že poznamo. Jaz le obžalujem, da se je toliko poštenih mož moralo vdati v obžalovanja vredni položaj. Rešimo jih mi iz njega s tem, da jih ne volimo, temveč naj ostanejo doma pri svojih materah. (Velika radost!)

Gospóda moja, jaz mislim, da iz špekulacije, centrum vničiti, ne bo nič, ker ji bomo mi tla spodkopali. Centrum bo še ostal, ko bodemo mi, ki smo sedaj njegovi udje, že zdavnej prah in pepel. Po vsem tem soditi, kar danes tukaj vidim in čujem, se nadjam, da pojdemo zmagoviti iz tega peklenškega boja. Če bi se pa to ne zgodilo, potem gospóda moja, pa postavite centrum-stranki kamen na grob z napisom:

„Sovražniki je niso nikdar zmagali,

Toda prijatelji so se ji izneverili!“

(Viharni klici: Nikdar! Nikdar!) Toraj, gospóda

moja, prijatelji je ne bodo zapustili. (Klici: Ne Ne!) S tem zaupanjem se ločim od Vas. Zahvaljujem se Vam za prijazni sprejem, ki ste mi ga napravili. Spominjajte se me, jaz tudi Vas ne bom pozabil. Kakor je težaven položaj, če sami sebi in naši reči zvesti ostanemo, ktero zastopamo, nas tudi Bog ne bo zapustil, kajti za kar se najbolj poganjamo, to je božja reč.

Konečno, gospóda moja, Vas pa še prosim, da mi dovolite izjaviti občutke lojalnosti, kar nam je sedaj več kakor kedaj sploh potrebno. Čuti, ki mi sree polnijo, imajo svoj vrhunec v mislih na Nj. Svetost papeža Leona XIII. in Nj. Veličanstvo našega cesarja Viljema. Pozivam Vas, da zakličete trikratni „hoch“ Njegovi Svetosti papežu Leonu XIII. in Nj. Veličanstvu cesarju Viljemu! (Se navdušeno zgodi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 18. februvarija.

Notranje dežele.

Brambovska ministra to- in onostran Litave predložila sta, kakor nam je telegraf sporočal, vsak svojemu državnemu zboru potreščine za poslednji kredit, da jima bo mogoče c. kr. bramborstvo za boj vravnati in pa črno vojsko vsaj z najpotrebnejšim preskrbeti. Avstrijski brambovski minister, grof Welsersheimb, pravi, da potrebuje v to 12-01 milijonov, ogerski tovariš njegov, baron Fejervary, pa 7-46 milijonov goldinarjev. Oba skupaj zahtevata 19-47 milijonov. No, to bi še ne bilo tako strašno, ko bi nič drugega ne bilo. Toda za tem kreditom tičijo še drugi, še vse večji. Od delegacij, ki se bodo 1. marca v Budapešti sošle, zahteval se bo za vojne potrebe izreden kredit v okroglem 25 milijonov, kar s prvimi 19-47 milijoni že skoraj zopet okroglih 45 milijonov znaša. Čuje se dalje, da če bi nevarnost vojske večja postala, se bode od delegacij za ta slučaj zahteval poseben kredit, najmanj 15 milijonov. Šestdeset milijonov več kakor lansko leto, bo morala naša država že sedaj pripraviti, če hoče, da ji danes ali jutri ne bo kak požrešen sosed, Prus ali Lah, ali kdo drugi za vojno odškodnino še več narekoval. To je že sama po sebi grozna številka in vendar jo delegacije morajo dovoliti, če nočejo, da nam ne uide še večja. Ko je v budgetnem odseku poslanec Beer brambovskega ministra prijel, kako je to, da letos kar h krati toliko več potrebuje memo drugih let, mu je ta odgovoril: „Vidiš prijatelj to je tako: Dosedanji brambovci, ki so bili do slej več ali manj za vojno službo v domovini namenjeni, dobili so ves drug značaj. Od slej na dalje ne bodo nič več doma „krompirja stražili“, temveč pojdejo z vojno vred venkar nad sovražnika, kedar bo treba. Deželno varstvo bodo pa črnovojniki prevzeli in še celó teh mislimo nekoliko, posebno kar je mlajših in vojaški dobro izšolanih, med stalno vojsko uvrstiti, če bi bila potreba velika. Če bodo toraj sedanji brambovci za boj, se morajo tudi temu primerno z vsem preskrbeti, kar vojak na bojnem polju potrebuje. Enako črnovojnikov ne smemo pustiti, da bi v svoji obleki vojno službo opravljali, ker bi bili sicer nekteri bolj kakim drvarjem kakor pa vojakom podobni. Za vse to in še za marsikaj drugega potreboval bom vse te milijone, ktere od delegacij zahtevam. Mojemu ogerskemu tovarišu se pa ravno taka godi.“

Kako dr. Rieger o razmerji med Avstrijo in Rusijo sodi, razvidno je iz sledečih pojasnil, ki jih je uzorni Čehoslovčan dal Dunajskemu korespondentu „Russkega Kurjerja“. Dr. Rieger pravi: „Sporazumljenje med Avstrijo in Rusijo nikakor ni tako težavno, kakor se misli. Posebno lahko bo pa tisto, ako se bodele skoraj obe

velesili prepričali, da sporazumljenje drugače ni mogoče, kakor po poti naravnostnih, odkritosrčnih razprav. Po mojem mnenju morala bi se pred vsem strogo določiti meja na Balkanu, kje se pričenjajo naše in kje se nehajo ruske koristi. Dejanski je sicer ta meja že določena. Avstrija je zasedla Bosno in Hercegovino ter si je znala pridobiti nekaj vpliv v sosednji Srbiji, kar se je vse v sporazumljenji z Rusi zgodilo. Avstrija pa je bila temu nasproti vajena Rusijo gledati, kako da je gospodarila po Bolgariji in Iztočni Rumeliji in ji je bilo prav. Prav zaradi tega ji tudi sedaj ne more nič na tem ležati, da bi zopetna vpeljava ruskega vpliva v Bolgariji Avstriji kaj škodovala. Prijaznost med obema velesilama je silno potrebna in neprecenljivega pomena za ohranjenje evropskega miru. Gledé bolgarskega vprašanja se prav nič ne bojim, da bi se rešilo s prelivanjem krvi med Avstrijo in Rusijo, temveč bodo diplomatje to nalogo prevzeli. Še enkrat rečem, da zaradi tega ne bo boja med nami, če se bodo le naši in vaši diplomatje znali skrivnemu hujškanju nemškega kanclerja ustavljati, ktereja največje veselje bi bilo, Avstrijo z Rusijo v boj zaplesti. Bismark pri vsem temu prav nič ne tvega. Če bi se Avstrija in Rusija sprijeli, so Nemci v slučaju boja s Francozi vsaj za hrbtno varni. Recimo, da bi Avstrija zmagala! Hej, kako bi s tem Bismarku vstregla, ker bi Ruse ob tla spravila, katerih se Bismark še huje boji, kakor Francozov. Če bi se pa vojna sreča na rusko stran nagnila, bi bilo pa Bismarku tudi všeč, kajti skrbel bi potem, da bi se zapadna polovica Avstrije, kar se dá natančno, z Nemčijo zedinila. Bismark bi bil potem res gospodar v Evropi, ker bi se z jedno nogo upiral na baltiško, z drugo pa na jadransko nabrežje. Nevarnost za kalenje miru v Evropi je toraj le Bismark in nihče drugi. Naš cesar je najbolj miroljuben človek v celi monarhiji in si družega ne želi, kakor zvestih in močnih prijateljev, s katerimi bi čuval mir in red v državi. Jaz mislim, da bi bilo tudi za Rusijo bolje, če bi mesto z Nemci, rajši z nami prijateljstvo sklenila, kajti Avstrija pač ne more biti Rusom nikdar nevarna pač pa bi taka zveza obema velesilama neovrgljivo mir zagotovila in obe bi lahko nagromadeno število vojakov zdatno znižali.

Vnanje države.

Za resničnost sledeče razprave o *sedanjem položaju evropskem* odklanjamo vsakojako odgovornost; objavimo ga pa, da bralci naši vidijo, kako se po svetu govori — vse križem, kakor pri nas. Priobčil je pogovor knez Meščerski iz svojega dnevnika z opazko, da je bil sam navzoč v dvorani grofinje Gordoljubov, kjer se je sošla velika aristokracija ruska in se je govor na vnanjo politiko napejal. „Teden se bliža že h koncu in o vojski še vedno ni nič slišati“, prične grofinja razgovor. — „Da, res, hvala Bogu“, pristavi nek gospod, „jaz sploh mislim, da ne bo vojske, ker se je preložila „ad calendas graecas“. — „Ali ste prepričani?“ „No, če tudi ne, ali tako je danes trdil Mimi Volovski, ki je ves diplomat in bi kot tak moral kaj vedeti.“ — „O, kako lahko se motite! Dve reči ste na svetu, kterima prav nič ne verjamem: diplomatom in častnikarjem.“ — „O čem pa se zgovarjate? O vojski, kaj ne da“, vpraša mlada grofinja K. k skupini pristopivši. „Da, o vsem možnem!“ odgovori domača gospá. „Le pomislite, moj mož se je povrnil iz Carskojega in pravi, da se ondi vojaki vedno le o vojski pogovarjajo.“ — „In vozniki v Petrogradu tudi“, pristavi neki gospod. „Včeraj me je vprašal moj fijakar: kaj ne, gospod, da se bomo z Nemci vdarili?“ — Sedaj pa grof Gordoljubov stopi k skupini, rekoč: „Stavim, da se o vojski pogovarjate.“ „Kaj pa da, saj to vendar že šega dandanes zahteva“, pravi grofinja L. „Povejte nam vendar kaj novega.“ — „Kaj le naj bi Vam povedal? To, rečem Vam, da ne bo vojske!“ — „Nobene, nikjer?“ — „Ne, nobene in nikjer. Dokazalo se je, da je bil ves šunder le Bismarkova komedija. Z nami je moral nekoliko porogoviliti, da je s tem Francoze ostrašil. Dosegel je s tem dvoje. Prvič je naš rubelj še nekaj bolj ob veljavo spravil, drugič je pa Francoze nekoliko ohladil, družega pa nič.“ — „Jaz mislim“, pravi eden gospodov, „da je Bismark veliko napako storil.“ — „Ktero pa?“ — „To, da se ne odloči, da bi Francozom boj napovedal. Preveč je že časa zapravil. Bil je čas, ko bi bil Francoze lahko v treh dneh v kozji rog vgnal in Bismark ga je zamudil. Francoze se sedaj utrjujejo. Bismark bi moral to ovirati; v dveh ali treh letih mu ne bo nič več na to misliti.“ — „Ali je Vam morda žal zaradi tega?“ vpraša gospodar. „O, kaj še, še le veseli me, če moram kako Bismarkovo napako zaslediti. Zviti lisjak peša zaradi starosti.“ — „Vi govorite, kakor bi se za Pruse potegovali!“ „Bog obvaruj, kako to sodite? Jaz kot Rus pod milim Bogom ničesar srčneje ne želim, kakor boja med Prusi in Francozi. To bi nam Rusom več koristilo, kakor če bi ne vem ktereja sovražnika sami potolkli.“ — „Le brez skrbi bodite; Bismark še ni tako opešal, kakor si to mislite. Tudi ni napačno, če se neumnega dela; on neče boja.“ — „Če se pa Francoze v dveh ali treh letih tako ojačijo.“ — „Kaka bedarija! Od kod le naj Francozi dobodo tako moč? In pri taki politiki, kakor ji vganjajo? Nikdar ne! Bismarkov denar bo še petdeset francoskih ministrov strmoglavil, preden se bo le jeden

resnoben Francoz našel. Boulanger je Nemčiji jako koristen. On igra Bonaparteja, Bismark in Moltke pa med tem njegove vojake in koje opazujeta ter njihove napake premišljuje. V šestih mesecih, ko se bo Bismarku zadosti zdelo, bo rekel: „Zadosti je! bo pa tudi Boulangerja strmoglavil. Francoze bodo imeli do leta 1889 z razstavo zadosti posla in ne bo bo nihče na boj mislil, kateri pa Nemcem kljub temu ne odide.“ „S kom pa?“ „S Francozi še ne, pač pa ga bodo imeli z nami — z Rusi, če prav še ne danes ali jutri.“

V *Macedoniji* se res nekaj pripravlja, kar je ustaji podobno, kakor jajce jajcu. V Strumaji prišli so Turki na sled jako razširjeni zaroti, ki je bila namenjena vso Macedonijo dvigniti. Mnogo ljudi so zaprli. Turški divizionar, Ahmed Lufti paša, je vsled tega Strumajo z vojniki zasedel in je obležni stan ter vojno sodbo oklical. Posebno veliko vojakov je razpostavil ob bolgarski in rumelijski meji, ker se govori, da se misli iz teh dveh pokrajin ogenj ustaje v Macedonijo zatrositi. O Cahariji Stajonovem so Turki zvedeli, da menda že s 4000 možmi vgodnega trenutka pričakuje, da bo v Macedonijo planil, Turke podavil in pobil in zatirano rajo oprostil. Vsled tega polastil se je Turkov, če prav jih je v Macedoniji in okoli nje mnogo, silen strah, da bi ustaja ne bruhnila prej na dan, kakor se ravna bolgarsko vprašanje. Ta strah je popolnoma vtemeljen, kajti Bolgari si res mislijo na ta način pomagati, če bodo videli, da se njihovo vprašanje ne bo dalo drugače in po njihovi volji vgodno rešiti. Kakor kaže, bo menda res tako daleč prišlo, kajti Rusija je jela Cankovega pri njegovih zahtevah nasproti Turčiji očitno podpirati, kakor tudi sama niti za las ne odjenja od svojega Mingrelca. Da iz take trdovratnosti za Bolgare ne more nič dobrega priti, razume se vendar samo ob sebi. Ali bo čuda, če si bodo skušali sami pomagati?!

Če se novica potrdi, ki jo je predvčeranjem brzojav iz Carigrada prinesel, da so se namreč bolgarski delegatje s Turčijo gledé *vrvnanja bolgarskega vprašanja* sporazumeli, je pač nada vtrenjena, da bo homatij v nesrečni deželi kmalo konec; kajti razvidno bo zadosti, da je Bolgarom res mnogo na tem ležeče postalo, da se odpravijo zapreke med Bolgarijo in Rusijo. Prav bi bilo, če bi se to vresničilo, posebno že sedaj, ko je car Kaulbarsa tako daleč poslal, da se ga Bolgarom ne bo treba več bati. Imenoval ga je namreč za vojaškega pristaša pri ruskem poslanstvu v Teheranu na Perzijskem dvoru. Regentje, ki imajo sedaj v Sofiji oblast in moč v rokah, so sicer res izvrstni možje, vendar pa zaradi obilnih spletkarjev, ki jim noč in dan tla spodkopavajo, med kterimi je Cankov Dragan najbolj marljiv, ne zadosti trdni, da bi bili velesilam porok za ohranjenje miru na Balkanu. Zaradi tega si velesile želé konečno pravoveljavne rešitve balkanskega vprašanja. V južni Bolgariji je v poslednjem času tudi marsikaj drugače postalo. Vojska je razdeljena v dva skoraj popolnoma enaka tabora, kterih eden se za Cankovega, drugi za sedanje vladarje navdušuje. Cankovcem se sicer godi, kakor na Dunaji nemškemu klubu. Sami med seboj so needini ter razpadajo — toda kar se tiče gledé uprave so pa vsi o tem edini, da se mora korenito spremeniti. Po Jugobolgariji ali iztočni Rumeliji delile so se nedavno proklamacije med narod, uradnike in častnike, da naj se dvignejo in preženejo sedanje vladarje. Vlada v Sofiji je vsled tega oklicala obležni stan. Ob 9. uri zvečer morajo vsi javni prostori že zaprti biti. Častniki, vladi zvesti, razposlali so se na vse vetrove po deželi, da bi vojake k zvestobi do vladarjev navduševali in jih svarili pred prekuehni. Sploh je vlada vse storila, da že v kali zatara vsak poskus kake ustaje.

Iz *Korzike* poročali smo v predvčeranjem listu o nekem Leandru, ki je ondašnje prebivalce na ustajo in upor hujškal. Danes došlo so nam o tem nekoliko natančnejše novice, ki jih z naslednjim objavimo: Leandri je bil glavni vrednik nekega bonapartistskega lista in je v tem predsednika deželne sodnije hudo obrekoval. Zaradi tega ga je sodnija obsodila na 6 mesecev ječe. Leandri ni čakal, da bi ga bila sodnija prišla, temveč jo je pobrisal v gozde, kjer se je že blizo 400 oboroženih okoli njega zbralo, kterim se je Leandri na čelo postavil. Preden je pobegnil, raztrosil je po deželi še nekaj oklic do sorojakov popolnoma puntarske vsebine, v kateri hudo vdriha po sedanjih republikanski vladi, ter ji očita grozne krivice, ktere je nad Korzikanci že doprinesla. Dotični oklic se končuje s sledečimi besedami: „Na Korziki meščan nima v svojem glasovanji nič več postavnega orožja. Naše volitve so nam zavrgli, sodnike in uradnike si vsak lahko podkupi, kdor hoče brez kazni ostati. Francoze se za nas več ne zmenijo, zanašajmo se toraj na-se ter oprostimo Korziko njenih zatiralcev. Sezimo po orožji! Smrt tiranom! Nesramna klika hoče mi vzeti še celó prostost. Jaz se dvignem in zakličem vsem, kterim se pretaka prava korziška kri po žilah: Semkaj k meni vsi, ki ste zatirani, semkaj hrabri junaci! Sezimo po orožji! Bog obvaruj Korziko!“ Francoze tega upora ne smatrajo za resnobnega, pač pa zahtevajo, da naj se prične natančna preiskava o korzikanskih razmerah, da se dokaže, v koliko da so pritožbe opravičene.

Izvirni dopisi.

Iz Ribnice, 13. februarija. (Veselica podružnice sv. Cirila in Metoda.) Dopisnik v 32. številki letošnjega „Slovenca“ je v svojem dopisu iz Dolenjskega pravo pogodil, ko je podružnice sv. Cirila in Metoda po vsem Slovenskem opozarjal, naj pridno snujeje narodne veselice poštenega značaja, zabavne večere itd., ki naj narod vzbujajo, ga v prijetni besedi podučujejo in zabavajo, ker le tako je mogoče podružnice sv. Cirila in Metoda krepke obdržati in zanimanje za nje v srcih udov in pri družih živo ohraniti.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Ribnico in okolico je jedna najprvih, ki je tega prepričanja držeča se, svojim udom in drugim povablencem danes v nedeljo 13. februarija t. l. v prostorih g. Fr. Podboj-a jako prijeten in zabaven večer napravila. Njen sijajen izid in kar se dá najobilnejši obisk kažeta nam, da se dadó tudi take veselice jako prijetne, napraviti, če tudi ni nevarnega plesa zraven.

Z naslednjimi besedami bodi mi dovoljeno, njen izid podati:

Po šesti uri zvečer začeli so se povabljeni posamezni ali z rodbinami zbirati v jako okusno pripravljenih prostorih g. Fr. Podboj-a. Kmaló so bili večinoma vsi zbrani in prvosednik podružnice sv. Cirila in Metoda, prečast. gosp. kanonik in dekan Martin Skubic pozdravlja s prijaznim ogovorom vse navzoče domače in tuje došle. V kratkih potezah označi delovanje naše podružnice v pretečenem letu. Iz tega izvemo, da je imela ona v tem času 17 ustanovnikov, 62 letnih in nekoliko podpornih udov. Dehodkov bilo je 235 gl., kteri so se družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljano poslali.

Za tem vršilo se je petje in deklamovanje zaporedoma. Kakor so nas gg. pevci s svojim krasnim petjem do dna srca ganili in nam najprijetneje trenutke napravili, tako živo in lepo sta dva gospoda deklamatorja (A. L. in F. M.) svojo nalogo izvršila. Občno ploskanje in priznavanje žéli so vsi za svoj trud.

Nadaljna točka vsporeda bila je tombola, na korist podružnice. Mnogi in nekteri dragi dobitki — vsi od udov darovani — mikali so vdeležence, da se je prodalo nad 300 tablic. Kaj je tombola v taki družbi, kako zamore vse navzoče prijetno zabavati, to vé vsak in tudi čas, ko se je naša tombola igrala, minul nam je le prehitro, a razveselil marsikoga s tem ali onim dobitkom!

Skupna večerja, ki je za tem sledila, bil je zadnji del tega zabavnega večera. Prijetne zdravice, šaljivi govori, petje, medsebojno živo kramljanje, dobra kuhinja in poštena kapljica, vse to je storilo, da smo se že pozno, blizo polnoči, le neradi ločili ter z željo, da se kmalo zopet vidimo, vsak na svoj dom hiteli. Vsa hvala odboru in sodelovalcem!

Iz Ribnice na Pohorji, 6. febr. (Prva odbojova seja našega bralnega društva) vršila se je 6. februarija popoldne ob 1/4. uri. Moralo se je namreč določiti, ktere časopise naj si društvo naroči, in gosp. predsednik je v ta namen sklical vse odbornike v posvetovanje. Določilo se je, ker je društvo gmotno še belj na slabih nogah in je tudi njega osnova prizadjala precej stroškov, omisliti si za sedaj samo časopise: „Slovenca“, „Slov. Gospodarja“, „Mir“, „Slovana“, „Brenčeljna“, „Rogača“, „Jurija s pušo“ in „Vrtec“. Tudi za družbo sv. Mohorja odločilo se je društvenine za dva izvoda.

Ker je pri nas mnogim mlajšim rodoljubom razvoj slovenske književnosti, posebno zadnjih let le malo znan, in bi tudi nekteri Slovenec (z nemškutarji vred) si lahko domišljeval, da se slovensko slovstvo dá kar takó si bodi pod pazduho odnesti, si je lahko misliti, kako veselo iznenadenje in radost je navzočim odbornikom napravil lepi dar „Slovenske Matice“, ktera je darovala mlademu društvu svojih 24 del v 28 izvodih, kterih bi si društvo v prvih hipu v resnici še omisliti ne zamoglo. Sedaj bodo tudi društveniki lahko zamogli si izposojevati knjige, za ktere so se poprej navadno oglašali pri njem, o kterem so vedeli, da jih ima. „Matici Slovenski“ naj bode za njeni dar izrečena prisrčna hvala!

Slovenski kmet zlasti ob zimskih večerih kaj rad čita in čitane tudi v spominu obdrži, pa naročevati si knjige, do tega pač nima nobenega veselja. Tudi iz sejma, kjer so na prodaj, ne vrne se rad brez ktere domú, pa žal! da se tam dobivajo navadno le pratike, „egiptovske sanjske bukve“, „Repoštev“ in

druga takova drobnjad brez vsake vrednosti, mnogo-krat pa v veliko нравno škodo. Kako slabo je slovensko knjigotrštvo pri nas, pak je razvidno iz tega, da celó v Mariboru ni knjigarja, pri katerem bi se dobivale poleg molitvenih tudi vse druge važnejše slovenske knjige. Naročeval si pa knjig le zaradi tega, da bi jih potem samo posojeval in potem poškovane ali celó nobenih nazaj ne dobil, bo gotovo težko kdo, ker mu s tem provzročene škode nihče ne povrne. Toraj že zaradi teh pomanjkljivosti je bralno društvo pri nas močno potrebno.

Z Razdrtega, 16. februarija. Tužno vest nam je od tukaj poročati: Minulo noč umrl je tukaj obče poznati in spoštovani g. Ivan Kavčič po dolgotrajnih silnih bolečinah v 75. letu starosti. Ranjki prestal je pred enim letom v Trstu silno nevarno operacijo, ker celó zdravniki so dvomili, če bo to prestati mogel. A prestal je, ter živel potem še čez leto. Izsekali so mu namreč zaradi raka desno podočno kost. Vse silne bolečine je ranjki prenašal kot junak, kot pravi mučenik; voljno in mirno, skoraj brez vsake pritožbe.

Ranjki bil je vedno uzoren narodnjak in to ne le z besedo, ampak tudi z dejanjem. Nikdar ni odrekel podpore svojemu narodu, dal je čisto z levico, da ni vedela desnica.

Dokaz spoštovanja, kojega je vžival med soobčani, je pač ta, da je bil vedno občinski odbornik, večinoma župan in 34 let cerkveni ključar ali starešina.

Bil je pa tudi ranjki g. Kavčič uzoren kmeto-valec, v vsem napredkaželjen, kakoršnjih žal, pri nas pogrešamo. Naj v miru počiva!

Z Dobrne, 16. febr. Marsikteri bralec časnikov svojo radovednost pase tudi po vremenskih sporočilih. V to vrsto spada že vsled svojega poklica nekdo, ki mi je nocoj pripovedoval o hudej zimi v Gradcu.

O posebnej zimi se mi v obče še ne moremo pritoževati. Pred novim letom je dne 6. decembra živo srebro kazalo — 6° R., a 26. istega meseca — 7° R., to je bil največi mraz; hujšega tudi v januariju nismo imeli, izvzemši dvakrat, ko je toplo-mer kazal — 13° R. in 10° R. Stari sneg le ležal še samo po ravninah in sencah, po osojnih krajih ga začetkom februarija več ni bilo videti skoro nikjer. Po vinogradih so nekteri že rezali. Novo snežno odejo je naš kraj dobil minolega tedna.

Predzadnjo nedeljo začelo se je nekoliko megli. V ponedeljek zjutraj visela je megla, to je pri nas bilo za letos prvokrat, potem se je zjasnilo, da bi človek pričakoval zopet najlepšega dne, kakor je to bilo prejšnje dni, toda gosti oblaki zakrili so solnce. Tega dne imeli smo sejem. Okoli desete ure navstala je močna burja. Ta je pripihala sneg. Sirote prodajalci so kar v trenutku imeli izloženo blago deloma zmočeno, morali so ga pospraviti predčasno. Snežilo je do blizo večera, zatem se je zjasnilo.

V torek in sredo bilo je deloma oblačno, sicer pa celi mili dan neprijetno vetrovje, ter to malo snega, kar ga je ležalo, z odprtih krajev odpravilo. Da setve niso škode trpele, vzrok je to, ker je ob 10. uri zvečer v sredo začelo snežiti, kar se je godilo do četrtega zvečer. Snežna skorja je po mirnih prostorih za pečenj debela.

V petek bilo je oblačno, nekoliko južni zrak. V soboto oblaki, iz istih naletaval je sneg, a zdal je toliko, kakor nič. V nedeljo zopet oblačno in na spoznanje južno. V ponedeljek oblačno in hladno. Včeraj prikazalo se je zopet prijazno solnce; pri nas v dolini bilo je toplo, a po višjih in vetru pristopnih krajih mrzel vihar.

Pretekla noč bila je jasna. In danes zjutraj smo imeli mraz, kakoršnega še v tej zimi nismo čutili. Živo srebro je kazalo na — 15° R. Mrzlo je ostalo celi dan, v senci je po gazez škripalo, a solnčni žarki so bili preslabi, da bi snegu zamogli priti le „do živega“.

Če ljudem zmanjka druge tvarine za pogovore, pa navijejo na vreme. Tako se je pripetilo tudi znanec skrajša omenjenemu in — dopisniku.

Iz Trsta, 17. februarija. Oči celega krščanstva obračajo se letos bolj nego kedaj proti večnemu mestu Rimu, kjer siv starček z mladeniškim navdušenjem in občudovanja vredno vstrpljivostjo vlada čolnič sv. Petra. Burni so časi naši, a še viharneše delajo jih časniki in pa tudi državniki sami. In ker je sv. cerkev v nezločljivi zvezi s človeško družbo, je naravno, da je prva v nevarnosti vselej, kadar preté viharji družbi človeški. In zato se gotovo nikoli dosti ne moremo zahvaliti previdnosti božji, da nam je prav v pogubonosnih naših dneh poslala

Leona XIII., v kterega se mi zaupanja polni oziramo, kakor se ozira mornar na vihnem morji na svetilnik, kateri mu je znamenje, da bo kmalo pribrodil v varno zavetje pristanišča. Da, sivolasi rimski papež je vsem katoličanom zvezda voditeljica, ktera nas bo pripeljala, ako jo bomo nasledovali, na jedimo pravo pot. Kaj čuda toraj, da se ves katoliški svet pripravlja na to, da bi dostojno obhajal petdesetletnico vrhovnega glavarja sv. cerkve.

Tudi starodavni Trst ne boče zadnji. Poslujeta že dva odbora v ta namen izbrana. V enem so sami duhovni, a posvetni veljaki v drugem. Kakor se čuje, snuje se tudi slavstveni odbor katoliških gospá, ktere hočejo tudi pokazati svetu, da so nježna srca ženstva vdana sv. očetu. Slava in čast vsem takim gospodom in gospém, ktere hočejo navzlic slabemu duhu časa javno in v dejanji izraziti katoliško svoje mišljenje. Oh, da bi vsi oni, koji so v sreči dobri kristjani, tudi v dejanji in v javnosti notranjo prepričanje svoje kazali, pač bi družba naša ne bila zašla tako daleč! Naj bi zginilo iz katoliških src ono polovičarstvo, ona bojazen, ktera je postala tako rekoč značaj toliko v resnici dobrih duš! Učimo se od nasprotnikov naših. Kako delajo oni? Kdo se ne čudi vztrajnosti, kdo ne občuduje poguma neprijateljev sv. vere in omike? In mi, kteri se bojujemo pod praporjem sv. cerkve, mi naj bi se bali odkrito povedati resnico pokazati se kot verni katoliki! Ne, tako ne bi smelo, tako ne smé biti! Proč toraj z omahljivostjo. Vsak izmed nas dela naj po svojih močéh in v svojem delokrogu. Vsi smo udje sv. cerkve — vsi vdeležujemo se milosti in dobrot njenih, zato pa smo tudi vsi dolžni delati v prosep in blagor njen. Ne bojmo se, ne strašimo se, ker zmaga mora biti naša, ako bomo spolnjevali dolžnosti svoje.

Dandanes so vse države oborožene do zob in leto za letom zahtevajo se nove večje žrtve za vojaške namene. Tudi pri nas vpelje se črna vojska. In ko se vse oborožuje, kaj pa mi katoličanje? Tudi mi se moramo ganiti. Pripraviti se moramo v boj in sicer v hud boj. Nevarnosti za sv. cerkev so danes večje, kakor kedaj poprej. Skrivne družbe brezbožnikov delujejo na vse kriplje. Posebno pozornost obrnili so na šolo. Ako za-se pridobimo mladino, pravijo oni, naša boče bodočnost. In res je to. Kaj pa mi? Ali naj odložimo orožje in naj sramotno zapustimo bojišče? Bog varuj! Kaj naj toraj stori dober katoličan? Kaj družega, kakor da vsak po svojem stanu in poklicu dela na to, da zopet dobimo versko šolo, t. j. šolo na verski podlagi.

Tu v Trstu so pred nekaj leti po vseh mestnih šolah odpravili sv. razpela, češ, da Kristus na križi žali drugoverce, kteri se nahajajo med šolarji! Čujte! katoličanje! Ali Vas ne boli srce? Ali Vam nič ne očita Vaša vest? Molitve pred in po šoli tudi ni! In ko pride v šolo ubogi katehet, ki bi rad molil z nedolžnimi otroci, nima nikake sv. stvari, ktero bi mladini pokazal, da naj jo gleda, da naj jih budi k pobožnosti. Da, tako daleč smo prišli!

Katoličan poslušaj! Vsak učitelj ima pri poduku pripomočke, s kterimi vzbuja pozornost otrok. Kedar uči fiziko, postavlja pred nje fizikalčne preparate — ko uči zemljepisje, razpne jim zemljevid itd.

Le katehet, kteri ima sveto, a težavno nalogo, v nežna srca otročja vcepiti čut verski, le on nima prilike pokazati otrokom na križi za naše odrešenje visečega Zveličarja, ker križ ne sme biti v šoli, bi znal žaliti enega ali dva žida, sedeča med 80 do 100 katoliškimi učenci! To je toraj svoboda našega stoletja, to je napredek v šolah in nauku. — Vsak učitelj zamore kazati mladini živali, zemljevide in druge stvari, le učitelj verski nima pravice pokazati nežni mladini ljubezen Sinu Božjega na križu.

Kake posledice da ima tako in enako postopanje šolskih oblasti, mi vsi pač dobro vemo, in kam da nas tako ravnanje pripelje, se vsi bojimo! — Dokler bodo obstale sedanje šolske postave, se naše socijalne razmere zboljšale ne bodo. Govori toraj, trkaj, prosi in zahtevaj, če si verski učenik, če si krščanski oče, tvoja dolžnost, tvoja sveta dolžnost je, skrbeti za versko šolo. Kedar pa izvršuješ državljanske pravice, kedar voliš in zbiraš poslance svoje — voli in zbira take može, kteri bodo katoličanje, ne le po imenu in krstnih bukvah, ampak tudi v resnici in dejanji. Poslanec tvoj delati mora na to, da zadobimo zopet verske šole. To lahko od njega zahtevaš in on dolžan je ozirati se na vse pravične tvoje želje. Klemšinov.

Iz goriške okolice, 16. februarija. (Okrožnica e. k. glavarstva in strah pred vojsko. — Protestantski zavod v Rušiču pri Koprivi.) S koncem januarija t. l. došla je od e. k. glavarstva v Gorici sledeča okrožnica na vse županstva političnega goriškega okraja, in sicer v nemškem jeziku, (kar znači zatiranje nemščine v Primorju!) ktere obseg ali vsebina navzlic preokornemu nemškemu slogu z dolgimi perijodami, vtegne ta-le biti: „Vsled razglaša vis. e. k. namestništva v Trstu od 25. decembra 1886, št. 19.427, se je namenilo vis. e. k. ministerstvo za deželno brambo v soglasju z vis. e. k. državnim vojnim ministerstvom za slučaj mobilizacije¹⁾ imenovati in sklicati sprevodnike (konduktêre), ki bi imeli voditi in nadzorovati za nedoločen čas prevožno blago in vojne potrebščine. Ker pa je neobhodno potrebno, da ti sprevodniki sodelujejo že pri nabiranju in prevzetju imenovanega prevoznega blaga, da gré to hitro in gladko spod rok, je treba za to sposobne osebe imeti v razvidništvu že v mirnem času.

Zato se pozivlje občinski urad, da naj kar hitreje mogoče semkaj predstavlja v občini živeče in za sprevodniško službo zmožne osebe. Pri tem pa se je vendar le treba sledečih važnih lastnosti držati:

Za sprevodnike se imajo določevati posebne osebe, ki imajo stalno bivališče v okraju, ki so kós vtrudljivemu službovanju v vojni, in ki vživajo vsled njih stanú in poklica v občini nekakšno zaupanje.

Sprevodniku se bo nakazalo navadno 50 vozov, oziroma 50 parov opravljenih (okomatanih) kónj ali 50 tovrnih živali, on mora biti večš branju, pisanju in računstvu, potem jahanju in vozarenju; on mora biti zanesljiv in zmožen obdržati strogi red in lepo vedenje med vozniki in vodniki tovrnih živali, za to bodo sposobni posebno odsluženi podčastniki vozaških in konjiških polkov.

Pristojbine sprevodnikov niso še stalno določene, za zdaj so začasno določene na 2 gold. vsaki dan poleg hrane na potovanju.

Pri vsakem posameznem za to službo predloženem naj se pristavi starost, dosednji poklic in slednjič še tudi to-le, v koliki meri zamore dotični vstrezati omenjenim zahtevam“.

C. kr. okrajno glavarstvo v Gorici,
dné 22. januarija 1887.

C. kr. dvorni svetovalec:
Rechbach s. r.

Vsled tega ni čuda, da je ljudstvo semtertje po vsem Primorju vzbunjeno, ker si dosledno misli, čemu takošen ukaz, ako ne diši to, če tudi še od dalječ, po smodniku. Tim bolj to vznemirja tu ob državni meji Italije živeče Slovence po pregovoru: do tretjega gré rado. Tudi nenasitljivi Romulovi (?) potomci si mislijo enako: Ako se nam je posrečilo l. 1859, če tudi edino s tujo (francosko) pomočjo, odbiti Lombardijo, l. 1866 pa Benečijo, tudi s tujo (prusko) pomočjo, in to vkljub širokoustni košati frazi: „Italia farà da sè!“ (Italija bo že sama do-delala!), zakaj bi si zopet ob vgodni priliki, ako bo Avstrija (kar Bog ne daj!) zapletena v homatije, ki se imajo prej ali slej vršiti na balkanskem poluotoku, ne osvojila Primorja, kterega črno ovito zastavo in grb hranijo tržaško-goriško-isterski irredentovci v Vidmu in v Rimu? Čuditi se morajo pač vsi Avstrijo ljubeči rodoljubi v Primorju, kako je nek mogoč ta sedanji že dolgo trajajoč vladni zistem s „Tržaškim“ — Slovencem le kisel obraz „kazočim solncem“ na čelu, ki hoté ali nehoté pripravlja za Avstrijo in Slovanstvo važno Primorje v zaplato laškemu čevlju? Prihodnja nepristranska zgodovina bo morala to iz avstrijskega stališča gotovo prav oistro obsojati.

Slovenstvo in Hrvatstvo je v Primorju od zgorej in zdolej pritiskano na steno in je kakor med kladivom in nakovalom, kar nam pričajo neovrgljive posamezne vedno se v eni ali drugi obliki ponavljajoče dogodbe poslednjih let. Ni čuda toraj, da je vsled tega slovansko ljudstvo vznemirjeno, k čemur še črnovojniška postava pripomaga. Tudi konservativni list „l'Eco“ je prinesel v dveh uvodnih člankih štev. 11 in 12 precej vznemirjljive vesti zaradi prihodnje vojske med Avstrijo in Rusijo. Merodajni politikarji pa sodijo, da zaradi Bolgarije ali tudi istega Carigrada ni vredno Avstriji se spuščati v osodepolno vojsko, dokler niso resnični državni, ne židovski

¹⁾ Po mojem mnenju se mora ta izraz rabiti, kar velja tudi za ostale jezike. Slovenski puristi naj mi tega ne zamerijo, akoravno bi bilo za prosti narod bolj umevno reči: Klie na vojno, ali vojsko spraviti na noge. Pis.

interesi, in sedanjo avstrijsko ozemlje v nevarnosti! — Bog nas varuj takšne vojske, ker zviti Lah bi gotovo gledal v občni zmešnjavi odkrhati si naše slovensko Primorje, ktero bi prišlo potem v enako razmerje, kakor stoji zdaj Alzacija-Lorenska v nemški državi! Pa božja previdnost, ki je vstvarila in tudi varovala dosihmal Avstrijo v najbolj osodepolnih trenutkih, se trdno nadjamo, da jo ne zapusti tudi v bodočnosti, v kar pomozi Bog zdaj in naprej!

(Konec prih.)

Domače novice.

(Poziv slovenskim pisateljem.) Odbor „Matice Slovenske“ se obrača do vseh rodoljubnih pisateljev slovenskih z iskreno prošnjo, da bi čim preje tem bolje poslali kaj primernih doneskov za letošnji „Letopis“. Kakor lani se bodo sprejemali tudi letos samo izvirni znanstveni in znanstveno-poučni spisi iz raznovrstnih strok človeškega znanja, vendar je želeli, da bi č. gg. pisatelji svojim razpravam izbrali take predmete, ki ugajajo potrebam naroda slovenskega ter zaradi svoje splošne zanimljivosti prijaajo večini društvnikov. Rokopise je pošiljati najpozneje do konca marca 1887. l. predsedništvu „Matice Slovenske“ v Ljubljani. Po pravilih določena nagrada v „Letopis“ vsprejetim spisom se bo plačevala, ko bo knjiga dotiskana.

Iz odbora „Matice Slovenske“:

J. Marn,

predsednik.

Fr. Levec,

odbornik.

(Brezimno pismo) došlo je danes magistratu; v tistem se nekdo hvali, da je on gledišče zažgal in da to nikakor neče biti osamljeno njegovo delo, temveč hoče tudi še požgati poslopje deželne vlade, deželne sodnije in pa rotovž, ker so po njegovem prepričanju povsod ondi sami..... Da ima tu kaka prisma svojo radost, ni dvoma.

(V deželnem gledališči) zgorelo je gledališkim godcem več muzikaličnega orodja, kterege so po nemškeji predstavi ondi pustili, ker so imeli drugo jutro ob desetih skušnjo za slovensko opereto napovedano.

(Imenovaaje.) Čast. gosp. Filip Vončina, rojen Kranjec (v Spodnji Idriji), postal je župnik in dekan v Ospu.

(Umrl je) včeraj zjutraj po vsej Ljubljani dobro znani posestnik in tovarnar na Viču, g. Tomaž Ločnikar, za srčnim mrtvodom v 61. letu svoje dōbe.

(Hranilno in posojilno društvo) ima svoj občni zbor v nedeljo, 27. t. m., v gostilni „Bierhalle“ na sv. Petra cesti ob 10. uri dopoldne. Na dnevnem redu je: 1. Poročilo ravnatelja. 2. Poročilo o društvenem prometu l. 1886. 3. Poročilo kontrolnega odseka. 4. Volitev kontrolnega odseka za l. 1887. 5. Posamični nasviti društvnikov.

(Pošta v Kresnicah) odprla se bo dné 1. marca in bo sprejemala ter oddajala pisma in vožno blago. V zvezi bo s c. kr. ambulanco, oziroma s kolodvorom v Kresnicah.

(Pisarja) išče c. kr. okrajna sodnija v Radovljici proti dnevnini 1 gold. 20 kr. Prošnjo v 8 dneh tje kaj.

(Dolenjci) selijo se še vedno neprestano v Ameriko. Od novega leta izselilo se jih je tje kaj iz Novomeškega okrajnega glavarstva 71, iz Črnomaljskega pa blizo dvesto ljudi.

(Razpisana) je služba cestnega posipača na Dolenjski državni cesti v Ljubljanskem stav. okraju z mesečno plačo 16 goldinarjev, ki se lahko povišajo na 18 in 20 goldinarjev. Prošnje do 14. marca 1887 c. k. deželni vladi tukaj.

(Razpisana) je služba c. k. gozdarja v X. razredu pri c. kr. gozdarstvu na Goriškem. Prošnje v treh tednih c. kr. gozdarskemu ravnateljstvu v Gorico.

(Pasji zapor) imajo občine Frankovec, Velika nedelja in Puščenci na Štajarskem, ker se je ondi pokazal stekel pes, kterege so pa kmalo ustrelili.

(Dobre krave) imajo v Beljanski dolini. Vsaka daje navadno po 2000 do 3000 litrov mleka na leto.

(Štajarki pešpolk št. 47) ima novačenje od 1. do 9. marca za Mariborsko okolico, 10. marca za mesto Maribor; 11. in 12. nabirala bo komisija

novake v Slov. Bistrici, od 14. do 16. v Ljutomeru, od 18. do 21. pa v Radgoni.

(Plaz) pri Jurkloštru na Stajarskem podsul je čvetero delavcev. Tri so izvlekli še žive izpod snega, četrtega je vzel plaz s saboj.

(O črni vojski.) C. kr. vojno ministerstvo je določilo z dnem 13. t. m., da se morajo zapisniki o tistih vpokojenih častnikih in vojaških uradnikih, ki so še sposobni za črno vojsko, kakor tudi o častnikih, ki so začasno „izvan službe“, pri dotičnih vojaških in brambovskih gosposkah takoj vrediti in dovršiti. Podrobnejša določila, kdo pojde iz črne vojske k stalni armadi, izdala se bode posebej.

(O koleri) se čuje, da se je na Reki zopet oglašila in je štiri žrtve zahtevala. Uradno ta vest še ni potrjena.

Razne reči.

— O izredni modrosti sv. očeta Leona XIII. spričuje sledeča resnična dogodbica: Pred nekterimi dnevi prišla je v Rim deputacija gospa avstrijske velike aristokracije k sv. očetu z nabitimi milodari. Grofinja A. porabila je priliko, ter je jela britko tožiti o zgrešenem potu življenja, češ, da je priklenjena na moža, ki nima nobenega verskega čuta, pač pa vedno odprto srce za posvetne veselice, za igro in za ples. Sv. oče so jo pazno poslušali. Ko je grofinja nehala, pravijo: In ali mislite, ljuba hči, da je bilo prav tako živahnega moža cele tedne samega sebi prepuščati in na popotovanje podati se? Povrnite se domú, ljuba hči, in skusite zvečer svojega moža na veselico spremiti. Nadjati se je, da Vas on iz hvaležnosti drugo jutro v cerkev spremi.“

Telegrami.

Dunaj, 18. febr. Poslaniška zbornica. Med vlogami je vladna objava, da bodo delegacije na 1. marca sklicane v Budapešt. Bareuther in Foregger sta se mandatom odpovedala. Gödel-Lanoy je vprašal, kedaj pride na vrsto preskrbninska postava za vojaške vdove in sirote. Predsednik je odgovoril, da takoj, ko delegacije svoj posel dokončajo.

Berolin, 18. febr. Na neko vprašanje je Bismark odgovoril, da prestolnega govora ob odprtji novega državnega zbora ne bo treba, temveč se bo še le tedaj zanj skrbelo, če bi bile volitve tako nepovoljne, da bi se moral državni zbor zopet razpustiti.

London, 18. febr. Na taborju, ki so ga kujajoči rudarski delavci Škotske napravili, povdarjal je društveni tajnik velikansk pomen dinamita za delavce. Rudarski delavci napravili bodo menda prihodnjič dobro oboroženi velikansko demonstracijo na ulicah.

London, 18. febr. Iz Capetowana dné 17. febr. došli telegram sporoča, da je dr. Holub v jako siromašnem stanu dospel v Shoshong v deželi Bečuvana. Tabor so mu v njegovi odsotnosti ob Zambezi divjaki napadli in so mu spremljevalca Söllnerja umorili.

Umrli so:

8. febr. Marija Škof, dekla, 31 let, Poljanska cesta št. 32, srčna hiba.

16. febr. Edvard Porgaj, zasobnega uradnika sin, 2 leti, 5 mes., Kolodvorske ulice št. 28, vnetica pluć. — Albin Spiller, pismonošev sin, 16 dni, sv. Petra cesta št. 60, Atrofie. — Anton Kočelj, asekurančni uradnik, 46 let, Križevniške ulice št. 8, jetika.

V bolnišnici:

14. febr. Elizabeta Hrovatin, dekla, 46 let, pljučnica. 15. febr. Paul Hribar, čevljar, 47 let, pljučnica.

Tuji.

16. februvarija.

Fri. Matten: Norbert Schmucker, c. k. odposlanec, iz Londona. — Milan Obrenovič, tovarnar, iz Belgrada. — F. Schmertoseh, tovarnar, z Dunaja. — Elsner, Weiss, Lehmann, Klein, Kohn, Poltzer in Ficht, trgovci, z Dunaja. — Teodor Kessler, inženir, iz Celovea. — Alojzij Schleimer, krčmar, iz Kočevja.

Pri Stonu: Hoffelner, Steiner in Jeglich, trgovci, z Dunaja. — F. Lininger, posestnik kopeli, iz Českega. — Zupan, zasebnik, iz Kropa. — Gsell, trgovec, iz Trsta. — J. Thaller, zasebnik s soprogo, iz Trsta. — A. Sperl, zasebnik, iz Reke.

Pri Bavarskem dvoru: Miron, trgovec, iz Milana. Pri Južnem kolodvoru: Srečko Altmann, slikar, iz Amerike. — Rosteletz, Pamer in Piskor, zasebniki, iz Ljubljane.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		razkoma v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.		744-74	-16.2	sl. zap.	jasno	
17. 2. u. pop.		741-70	-5.4	sl. vzh.	jasno	0.00
9. u. zveč.		741-50	-11.2	sl. zap.	"	

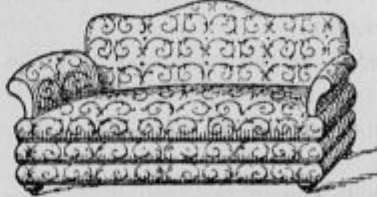
Jasno in mrzlo. Srednja temperatura — 10.9° C., za 10.6° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

18. februvarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77 gl. 80 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	79 " 85 "
4% avstr. ziata renta, davka prosta	109 " "
Papirna renta, davka prosta	96 " "
Akcije avstr.-ogerske banke	845 " "
Kreditne akcije	271 " 60 "
London	128 " 50 "
Srebro	" " "
Francoski napoleon.	10 " 14 "
Ces. cekini	6 " 04 "
Nemške marke	62 " 90 "



Da omogočim vsakemu omisliti si, kar je v vsaki sobi najpraktičnejše in najlepše, nastavl sem svojim divanom za malo časa nizko ceno

25 gld.

Moji divani preoblečeni so z modernim, trpežnim blagom, ki ne izgubi barve. Za dobro delo se jamči. Divani imajo pod sedežem predalo, a na zahtevanje izdelujem jih tudi brez istega. Resnim kupcem na deželi pošljem, če želijo, uzorec blaga franko. Gornja nizka cena velja le za malo časa, torej prosim, se pravočasno oglašati z naročili, za katerih najboljšo izpeljavo se jamči.

Anton Obreza,

tapecirar v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3.

Vsa v mojo stroko spadajoča dela, n. pr. salonske garniture, žimnice, posteljne uloge itd., izdelujejo se po ceni, brzo in solidno. Poprave v mestu in na deželi prevzemam in izvršujem na občno zadovoljnost. (6)

Katoliška tiskarna
Valvazorjev trg šte. 5
priporoča:
VIZITNICE
= v raznih oblikah =

Kuverte
z firmo,
računa, čezlga,
rabila t. dr.

Mrtvaške liste
po nizki ceni.

Najboljši
papir za cigarete
je
LE HOUBLON
Francoski izdelek
CAVLEY-a & HENRY-a v Parizu.
Pred ponarejenim svarimo!
Ta papir priporočajo gg. dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajski univerzi, jako toplo in to zarad tega, ker je jako fin, popolnoma čist, in ker nima prav nobenih škodljivih snovi primešanih. (23)

VAC-BEILLE DE LAQUEUETTE 17, rue Béranger, a PARIS

Po znižanej ceni.

Kmetom v pomoč.
Narodno-gospodarska razprava.
Spisal
(21) **IVAN BELEC,**
župnik.
Cena knjigi je znižana od 25 kr. na 20 kr., po pošti 5 kr. več; kdor jih vzame deset skupaj, dobi najjsto brezplačno. — Knjiga obsega 9 pól v osmerki.
„Katoliška tiskarna“
v Ljubljani
Valvazorjev trg šte. 5.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.